

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Milana Taubera a Mgr. Gabriely Bašné ve věci

žalobkyně: E. M.

proti

žalovanému: ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy
sídlem Kongresová 1666/2, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2015, č. 82/2015

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Rozhodnutím ze dne 17. 2. 2009, č. 1598/2009, zvýšil náměstek ředitele Krajského ředitelství hlavního města Prahy pro vnější službu ve věcech služebního poměru žalobkyni dnem 1. 2. 2009 osobní příplatek na 2 100 Kč. Žalobkyně podle daného rozhodnutí byla na služebním místě vrchní inspektor u Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru služby dopravní policie, oddělení dopravních nehod, skupina zpracování dopravních nehod.
2. Rozhodnutím ze dne 27. 4. 2009, č. 2423/2009, odvolal náměstek žalobkyni z výše popsané pozice a ustanovil ji na služební místo komisař u Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, integrované operační středisko. Součástí tohoto rozhodnutí bylo vymezení služebního příjmu, který se skládal z o 10 % zvýšeného základního tarifu 26 420 Kč a zvláštního příplatku 3 600 Kč. Osobní příplatek ve výrokové části tohoto rozhodnutí nebyl nijak řešen.
3. Rozhodnutím ze dne 30. 11. 2009, č. 5282/2009, přiznal náměstek žalobkyni dnem 1. 12. 2009 osobní příplatek 1 500 Kč.
4. Rozhodnutím ze dne 30. 9. 2014, č. 5829/2014 (dále jen „rozhodnutí I. stupně“), zvýšil dle § 122 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „služební zákon“) náměstek žalobkyni dnem 1. 10. 2014 osobní příplatek na 2 530 Kč. Důvodem bylo plnění úkolů v rámci výkonu služby a zvládnutí činností při operačním řízení na integrovaném operačním středisku.
5. Rozhodnutím ze dne 22. 4. 2015, č. 82/2015 (dále též jen „napadené rozhodnutí“), zamítl žalovaný odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí I. stupně. Žalovaný konstatoval, že náměstek ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy pro vnější službu ustanovil žalobkyni rozhodnutím č. 2423/2009 na místo komisaře integrovaného operačního střediska dnem 1. 5. 2009. V tomto rozhodnutí byl uveden služební příjem, který jí na novém služebním místě náleží. Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí nepodala odvolání, a rozhodnutí je tedy pravomocné. Nelze proto zohlednit, že jí tehdejším rozhodnutím nebyl přiznán osobní příplatek 2 100 Kč. Žalovaný neshledal důvod pro zrušení rozhodnutí I. stupně, neboť žalobkyně dosahovala velmi dobrých výsledků a při vydání rozhodnutí I. stupně nedošlo k porušení zákonnosti. Žalovaný rovněž neshledal důvody ke změně rozhodnutí I. stupně a k postupu, že by sečetl, jak navrhovala žalobkyně, osobní příplatek 2 100 Kč přiznaný rozhodnutím ze dne 17. 2. 2009, č. 1598/2009 s osobním příplatkem 1 500 Kč přiznaným rozhodnutím ze dne 30. 11. 2009, č. 5282/2009. Žalovaný totiž neshledal, že by taková úvaha žalobkyně měla vztah k probíhajícímu řízení.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

6. Žalobou podanou dne 30. 6. 2015 napadla žalobkyně rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2015, č. 82/2015. Žalobkyně shrnuje, že rozhodnutím náměstka ze dne 17. 2. 2009, č.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

1598/2009, jí byl zvýšen osobní příplatek na 2 100 Kč. Rozhodnutím náměstka ze dne 27. 4. 2009, č. 2423/2006, byla ke dni 1. 5. 2009 nově ustanovena na služební místo komisař a bylo jím rozhodnuto i o platových náležitostech, ale nebylo nijak rozhodnuto o osobním příplatku. Rozhodnutím náměstka ze dne 30. 11. 2009, č. 5282/2009, byl žalobkyni od 1. 12. 2009 přiznán osobní příplatek 1 500 Kč.

7. Žalobkyně uvádí, že osobní příplatek 2 100 Kč jí nebyl nikdy odejmut, protože je nutné poslední rozhodnutí č. 5282/2009 vykládat tak, že jím došlo k navýšení dosavadního osobního příplatku 2 100 Kč o 1 500 Kč na celkovou částku 3 600 Kč. Žalobkyně dospívá k tomuto závěru na základě toho, že jí původní osobní příplatek nebyl odejmut ani nebylo rozhodnuto o změně jeho výše. Zvýšení osobního příplatku o 1 500 Kč je odměnou za mimořádné plnění služebních úkolů, tedy je nelze považovat za snížení. V opačném případě by se jednalo o odejmutí části osobního příplatku, což však vylučuje kladné hodnocení příslušníka uvedené v odůvodnění.
8. Žalobkyně namítá, že přiznat, změnit či odejmout osobní příplatek je možné jen dle § 122 odst. 1 služebního zákona. Při ustavení na jiné služební místo osobní příplatek nezaniká. Služební funkcionáři jsou jako správní orgány vázáni zásadou zákonnosti dle čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a dle čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky. Pokud služební funkcionář nerozhodl o osobním příplatku a nedošlo k vyplacení osobního příplatku, došlo k jednání, které je v rozporu se zákonem.
9. Ohledně odkazu žalovaného na komentář JUDr. Tomka žalobce uvádí, že se nejedná o závazný výklad, a navíc závěry autora jsou v rozporu se zákonem. Zákon neumožňuje, aby převedením na jiné služební místo byl automaticky odejmut osobní příplatek. Žalobkyně přitom považuje za rozhodný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 6 As 171/2014-46, jehož obsah dokládá nesprávnost rozhodnutí žalovaného.
10. Žalobkyně také považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť z něj nevyplyvá, na základě jakých úvah a skutečností vypořádal žalovaný námítky žalobkyně. Žalovaný se nezabýval stěžejní součástí odvolacích námitek žalobkyně, když žalobkyně svým odvoláním napadla 2 rozhodnutí a žalovaný se zabýval argumentací jen odděleně. Žalobkyně se nedomáhala přezkumu rozhodnutí, ale požadovala jejich výklad způsobem, který nebude odporovat právnímu stavu. Žalovaný se nezabýval ani námitkami týkajícími se diskriminace žalobkyně, ačkoli vypořádání všech námitek je nezbytnou náležitostí všech rozhodnutí, v čemž žalobkyně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003-51. Žalobkyně spatřuje nepřezkoumatelnost i v tom, že se žalovaný nedostatečně zabýval návrhem žalobkyně na spojení řízení. Všechna řízení se totiž týkala doplacení služebního příjmu a společné řízení by odpovídalo požadavku § 6 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Nakonec žalobkyně tvrdí, že byla seznámena s podklady rozhodnutí až v odvolacím řízení, čímž ale byla původní vada odstraněna.
11. Žalobkyně navrhuje, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a přiznal jí náhradu nákladů řízení.
12. Ve vyjádření ze dne 18. 8. 2015 žalovaný uvádí, že žalobkyně pouze konstatuje, že jí byl rozhodnutím náměstka ze dne 17. 2. 2009, č. 1598/2009 zvýšen osobní příplatek na 2 100 Kč, ale proti danému rozhodnutí žalobkyně nepodala odvolání. Obdobně žalovaný uvádí, že žalobkyně nepodala odvolání ani proti rozhodnutí náměstka ze dne 27. 4. 2009, č. 2423/2009. Přitom uvedené rozhodnutí již nebylo možné změnit v přezkumném řízení, Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

jak shledal ministr vnitra ve svém přípisu žalobkyni ze dne 13. 12. 2013, č. j. KM-68-8/PK-2013. Ani proti rozhodnutí náměstka ze dne 30. 11. 2009, č. 5282/2009, nepodala žalobkyně odvolání.

13. Žalovaný uvádí, že se žalobkyně domáhala žádostí ze dne 22. 5. 2014, aby ji žalovaný vyplácel osobní příplatek v řádné výši 3 600 Kč za stanovená období. Žalobkyně však záměrně neuvedla rozhodnou skutečnost, že brojí proti pravomocnému rozhodnutí, proti němuž nepodala odvolání. Toto rozhodnutí již nelze žádnými opravnými prostředky zrušit či změnit a žalobkyně se vyloučila z možnosti podání správní žaloby. Žalovaný přitom odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2010, č. j. 4 Ads 45/2010-61, a ze dne 21. 7. 2011, č. j. 3 Ans 6/2011-101, podle nichž je každý povinen náležitě pečovat o svá práva.
14. Žalovaný poukazuje na to, že žalobkyně mylně sčítá částky 2 100 Kč a 1 500 Kč, neboť rozhodnutí ze dne 30. 11. 2009, č. 5282/2009, kterým byl žalobkyni přiznán osobní příplatek 1 500 Kč, je zcela samostatným rozhodnutím. Žalovaný dodává, že § 122 odst. 1 služebního zákona nestanoví, že by ustanovením příslušníka na jiné služební místo osobní příplatek zanikl, ani že by zůstal zachován. Žalovaný poukazuje na mezeru v zákoně a aplikační praxi, které neumožňuje kontinuitu osobního příplatku zachovat. K navýšení osobního příplatku na 2 530 Kč došlo zcela samostatným rozhodnutím náměstka ze dne 30. 9. 2014, č. 5829/2014. Nedůvodnost žaloby dokládá i to, že o žádosti žalobkyně o doplacení osobního příplatku bylo již pravomocně rozhodnuto.
15. Žalovanému je znám rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 6 As 171/2014-46, ale není možné jej vztáhnout na případ žalobkyně. Tvrzení o diskriminace se žádným způsobem nepotvrdilo, a má tedy spekulativní povahu. Žalovaný neměl povinnost vést společné řízení. Žalovaný odkazuje na § 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, který vymezuje předmět činnosti policie. Byť žalovaný ctí soudní judikaturu, služební zákon mu neukládá povinnost k ní přihlížet. Žalovaný dále uplatňuje námitku promlčení.
16. Pokud žalobkyně brojí proti nepřiznání dosavadního osobního příplatku v rozhodnutí náměstka ze dne 27. 4. 2009, č. 2423/2009, mohla a měla tak učinit řádným opravným prostředkem. Žalobkyně se nemůže dovolávat nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, pokud nevyužila opravné prostředky u přecházejících rozhodnutí.
17. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

III.

Posouzení žaloby

18. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
19. Soud konstatuje, že správním orgánem rozhodujícím ve věcech služebního poměru příslušníka bezpečnostního ozbrojeného sboru je služební funkcionář, nikoli útvar, u něhož je přiřazen (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2006, č. j. 2 As 34/2005-61; všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na: www.nssoud.cz). Byť žalobkyně označila za žalovaného krajské ředitelství, v řízení o žalobě je žalovaný určen zákonem dle § 69 s. ř. s. jako správní orgán, který rozhodl v posledním stupni. Jelikož se Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

nejedná se o vadu, která by bránila projednání podané žaloby či vyžadovala zvláštní odstranění, soud toliko upravil označení žalovaného, kterým je ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy.

20. Dne 20. 6. 2018 proběhlo u zdejšího soudu jednání, při němž obě strany setrvaly na svých dosavadních návrzích i argumentech.
21. Soud neprovedl výslech svědka plk. P. M., který navrhl žalovaný, neboť dostatečný základ pro posouzení věci poskytuje správní spis a hlavním předmětem posouzení je otázka právní, nikoli skutková.
22. Žaloba není důvodná.
23. Soud se předně zabýval námitkou týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, protože tato vada by vylučovala věcný přezkum. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2006, č. j. 31Ca 39/2005-70, č. 1282/2007 Sb. NSS).
24. Žalobkyně spatřuje nepřezkoumatelnost v tom, že z napadeného rozhodnutí nevyplývá, na základě jakých skutečností a logických úvah vypořádal žalovaný námitky žalobkyně. Žalovaný také prohlásil, že se nezabýval argumentací části III. odvolání pod body 1, 2 a 3. Žalobkyně napadla odvoláním 2 rozhodnutí, která spolu souvisejí, proto žalovaný neměl vypořádávat jednotlivé argumenty odděleně.
25. Ve správním spise je založeno odvolání žalobkyně ze dne 22. 10. 2014. V čl. III bodě 1 žalobkyně uvádí, že považuje rozhodnutí napadené odvoláním za nepřezkoumatelné, neboť vychází ze skutečností, které nemají oporu ve spisu. Jde o konstatování o údajných příslušnících, kterým mělo být přiznáno osobní ohodnocení při stanovení osobního příplatku. Nepřezkoumatelnost spatřuje žalobkyně i v tom, že nebyla vypořádána otázka diskriminace. Služební funkcionář se ani nevypořádal s veškerou argumentací žalobkyně. Nakonec je rozhodnutí i vnitřně rozporné v otázce, zda služební funkcionář bral v úvahu záznamy příslušníků. V čl. III bodě 2 žalobkyně namítá, že se snažila vše řešit ústní cestou, ale odpovědné osoby problém odsouvaly. Žalobkyně se vždy domáhala toho, že jí byl vyplácen osobní příplatek v nižší míře, než jí byl přiznán. V čl. III bodě 3 namítá nesprávné právní posouzení při aplikaci § 122 odst. 1 služebního zákona. Žalobkyně konstatuje, že jí nebyl odebrán osobní příplatek 2 100 Kč stanovený rozhodnutím náměstka ze dne 17. 2. 2009, č. 1598/2009. Pokud nedošlo k vyplácení přiznaného osobního příplatku, došlo k jednání, které bylo v rozporu se zákonem. Žalobkyně pak dovozuje, že pokud jí osobní příplatek nebyl odejmut, muselo dojít k jeho kumulaci na celkovou částku 3 600 Kč.
26. Soud konstatuje, že žalobkyně podala společné odvolání proti rozhodnutí I. stupně a rozhodnutí náměstka ze dne 13. 10. 2014, č. 6311/20144, o zamítnutí žádosti žalobkyně o doplacení služebního příjmu. Soud předem uvádí, že značná část čl. III bodu 1 až 3 je pouhou rekapitulací postupu žalobkyně a výčtem obecných nezákonností, pročez obsahuje jen minimum projednatelných odvolacích námitek. Rozhodnutí I. stupně je dále „minimalistickým“ rozhodnutím, kterým byl žalobkyni toliko zvýšen osobní příplatek na 2 530 Kč s velmi krátkým odůvodněním, že žalobkyně plní kvalitně úkoly v rámci výkonu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

služby a zvládá činnosti při operačním řízení na Integrovaném operačním středisku. Z obsahu námitek v čl. III bodech 1 až 3 odvolání ze dne 22. 10. 2014 je patrné, že převážně nemohou směřovat proti rozhodnutí I. stupně. V rozhodnutí I. stupně totiž nebyly žádným způsobem řešeny otázky jiných příslušníků, diskriminace, atd. Nelze učinit jiný závěr, než že tyto námitky směřovaly proti rozhodnutí náměstka ze dne 13. 10. 2014, č. 6311/20144, o zamítnutí žádosti žalobkyně o doplacení služebního příjmu, nikoli proti rozhodnutí I. stupně. Soud proto neshledává nic vadného v postupu žalovaného, který tyto námitky nevypořádal ve vztahu k rozhodnutí I. stupně, neboť se netýkají předmětu, o němž rozhodnutím I. stupně bylo rozhodováno, a žalobkyní vznášené odvolací námitky nemají prakticky žádnou relevanci k nyní posuzovanému případu zvýšení osobního příplatku. Pouze námitka, která se týká kumulace osobních příplatků, měla pro nyní posuzovaný případ význam, ale touto otázkou se žalovaný zabýval (str. 7 napadeného rozhodnutí).

27. Soud podotýká, že žalobkyni nepřísluší žádné veřejné subjektivní právo na to, aby různé věci byly vedeny ve společném řízení nebo naopak byly vyloučeny k samostatnému projednání; způsob vedení řízení je totiž výlučně na služebním funkcionáři. Žalovaný tak neměl povinnost detailně vysvětlovat, proč řízení nespojil, byť krátkou odpověď žalobkyni poskytl (str. 7 napadeného rozhodnutí). Žalovaný přirozeně vypořádal ve vztahu k jednotlivým rozhodnutím jen takové námitky, které k nim měly vztah. Soud nesouhlasí s žalobkyní, že námitky byly natolik těsně provázané, aby musely být projednány společně, neboť rozhodnutí o zvýšení osobního příplatku a rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobkyně o doplacení služebního příjmu mají odlišný předmět. Předmětem prvního je dispozice s osobním příplatkem a v případě druhého jde o posuzování otázky, zda žalobkyně měla pohledávku za svým zaměstnavatelem. Odlišnost je patrná například i z toho, že první ze jmenovaných rozhodnutí zakládá práva do budoucnosti a v případě druhého jde o posuzování otázek z minulosti.
28. Jestliže žalobkyně namítá, že žalovaný dostatečně nezdůvodnil své úvahy v napadeném rozhodnutí, soud konstatuje, že povinností orgánů veřejné moci při rozhodování není poskytnout detailní odpověď na každou vznesenou námitku, ale obstat může i uceleně formulované skutkové a právní hodnocení, které implicitně nabízí požadované odpovědi. Žalovaný vysvětlil, proč se ve vztahu k rozhodnutí I. stupně nezabýval námitkami pod čl. III bod 1 až 3 odvolání ze dne 22. 10. 2014 (str. 6 napadeného rozhodnutí). Dále osvětlil, proč nepřihlížel k minulým rozhodnutím, kterými byl žalobkyni přiznán osobní příplatek, a že není možné v minulosti přiznané částky osobního příplatku kumulovat (str. 7 napadeného rozhodnutí). Byť se jedná o stručné odůvodnění, žalovaný poskytl žalobkyni odpovědi na její námitky.
29. Jelikož soud neshledal, že by rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné, mohl se případem věcně zabývat.
30. Podle § 122 odst. 1 služebního zákona *osobní příplatek je nenárokovou složkou služebního příjmu, kterou lze ocenit výkon služby v mimořádné kvalitě nebo rozsahu. Rozhodnutí o přiznání, změně nebo odejmutí osobního příplatku musí být písemně odůvodněno.*
31. Soud nejdříve predestinuje, že předmětem současného přezkumu jsou pouze rozhodnutí I. stupně a navazující napadené rozhodnutí žalovaného. Soud nemohl přezkoumávat zákonnost jiných minulých správních rozhodnutí, neboť ačkoli mohou tvořit základ pro nyní posuzovaný případ, jedná se o rozhodnutí, která byla samostatně soudně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

přezkoumatelná. V pravomoci soudu je přitom dle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumávat zákonnost jen takových úkonů, které není možné samostatně soudně přezkoumat. Soud tak v posuzované věci nemohl přezkoumávat jiná správní rozhodnutí než rozhodnutí I. stupně a na ně navazující napadené rozhodnutí.

32. Soud dále dává žalobkyni za pravdu ohledně kontinuity osobního příplatku, kterou detailně popsal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 2. 2015, č. j. 6 As 171/2014-46, č. 3209/2015 Sb. NSS. Zdejší soud ve stručnosti shrnuje závěr uvedeného rozsudku, že při ustanovení příslušníka na nové služební místo nezaniká jeho nárok na osobní příplatek již přiznaný. Ke změnám osobního příplatku dochází jen na základě rozhodování dle § 122 odst. 1 služebního zákona.
33. Soud považuje za zcela nepřijatelné, pokud žalovaný s tímto závěrem polemizuje či uvádí, že není povinen zohledňovat soudní judikaturu, neboť mu takovou povinnost neukládá služební zákon a zákon o polici. Za prvé, uvedený závěr je součástí konstantní judikatury správních soudů (srov. např. rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 11. 10. 2017, č. j. 5Ad 19/2014-58; ze dne 13. 4. 2017, č. j. 6Ad 14/2015-55; ze dne 17. 12. 2015, č. j. 8Ad 3/2013-44), tedy jedná se již o ustálený výklad § 122 služebního zákona. Za druhé, povinnost respektovat precedenční rozměr judikatury je principem, který je vlastní demokratickému právnímu státu.
34. Nyní posuzovaná situace je však specifitější. Soud ze správního spisu zjistil, že rozhodnutím ze dne 17. 2. 2009 byl žalobkyni přiznán osobní příplatek 2 100 Kč. Pokud rozhodnutím ze dne 27. 4. 2009 byla žalobkyně přerazena na jiné služební místo a součástí tohoto rozhodnutí nebyly změna či odnětí osobního příplatku, zůstal žalobkyni i na novém služebním místě zachován osobní příplatek 2 100 Kč. Rozhodnutím ze dne 30. 11. 2009 však byl žalobkyni přiznán osobní příplatek 1 500 Kč. Byť se mělo jednat o odměnu za kvalitní službu, reálně došlo ke snížení osobního příplatku, neboť tím došlo k odstranění rozhodnutí ze dne 17. 2. 2009. Služební funkcionáři očividně dosud vycházeli ze závěrů o diskontinuitě osobního příplatku, tedy když žalobkyně nastoupila na nové služební místo, hleděli na ni tak, jako by žádný osobní příplatek neměla. Ačkoli takový postup byl nesprávný, žalobkyně nepodala proti tomuto rozhodnutí žádný opravný prostředek, protože se jedná o pravomocné rozhodnutí, jemuž svědčí presumpce správnosti. Žalobkyně podala opravný prostředek až proti rozhodnutí I. stupně, kterým jí byl osobní příplatek dále zvyšován.
35. Je zjevné, že žalobkyně se opomněla včas bránit a nyní se pokouší kreativně dovodit, že jednotlivé osobní příplatky, které jí byly v průběhu služby přiznány a nebyly odejmuty, se počítají. Takový výklad však soud zcela odmítá. Nejdříve soud uvádí, že § 113 služebního zákona vypočítává taxativním způsobem jednotlivé složky služebního příjmu, které jsou dále nedělitelné. Osobní příplatek je možné jako každé jiné právo přiznat pouze jednou (srov. § 48 odst. 2 správního řádu). Je vyloučené, aby existovalo více různých rozhodnutí o osobním příplatku, neboť vydání druhého rozhodnutí, které by mělo existovat souběžně s rozhodnutím prvním, brání překážka věci pravomocně rozhodnuté (*res administrata*). To však nevylučuje změny ve věci osobního příplatku, ke kterým dochází vždy na podkladě § 122 odst. 1 služebního zákona, jímž je osobní příplatek přiznán, změněn nebo odejmut. V každém jednotlivém okamžiku tak příslušníkovi plyne právo na osobní příplatek jen z jednoho konkrétního právního titulu (rozhodnutí služebního funkcionáře), neboť každým vydáním rozhodnutí dle § 122 odst. 1 služebního zákona dochází k nové úpravě osobního příplatku.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

36. Názor žalobkyně, že může docházet ke kumulaci osobního příplatku, rovněž neobstojí z toho důvodu, že by jeho důsledné uplatňování vytvářelo absurdní situace. Stačí si představit příslušníka, který by v určitém časovém období vícekrát změnil služební místo, přičemž na každé nové pozici by mu služební funkcionáři nově přiznali osobní příplatek. Žalobkyní zastávaný názor by tak *ab absurdo* vedl k tomu, že by příslušník profitoval z osobního příplatku, který mu byl přiznán na aktuální služební pozici ale i na všech služebních pozicích minulých. Takový výklad však zjevně nedává smysl, neboť osobní příplatek je *nenárokovou složkou služebního příjmu, kterou lze ocenit výkon služby v mimořádné kvalitě nebo rozsahu*, nikoli zvláštní výsluhou za všechny odpracované služební pozice.
37. Žalobkyně má pravdu, pokud poukazuje na rozpornou skutečnost, že jí byl osobní příplatek snížen, byť v odůvodnění příslušných rozhodnutí je pozitivní hodnocení její práce. Opravdu došlo ke snížení osobního příplatku, aniž by tomu odpovídalo příslušné odůvodnění. V rámci zásady, že práva přejí bdělým (*vigilantibus iura scripta sunt*), se však měla žalobkyně bránit již proti rozhodnutí ze dne 30. 11. 2009, č. 5282/2009, kterým jí byl reálně snížen osobní příplatek z 2 100 Kč na 1 500 Kč (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 4. 2017, č. j. 6Ad 14/2015-55, bod 26). Jednotlivá rozhodnutí vydaná dle § 122 odst. 1 služebního zákona je nutné hodnotit materiálně. Žalobkyně neměla vycházet toliko z dikce výroku rozhodnutí, zda jí byl osobní příplatek přiznán, změněn nebo odejmut, ale měla posoudit reálné dopady takového rozhodnutí na výši svého dosud přiznaného osobního příplatku a případně se právními prostředky bránit, pokud s jeho účinky nesouhlasila. Pokud tak žalobkyně neučinila, akceptovala postup služebních funkcionářů, který teď nelze dodatečně zhojit, byť se nemuselo jednat o postup správný a zákonný.
38. Soud rozumí tomu, že žalobkyně může vzniklou situaci vnímat úkorně, neboť jí byl paradoxně snížen osobní příplatek s odůvodněním, že pracuje kvalitně. Nedošlo k tomu ovšem nyní žalobou napadeným rozhodnutím. Přitom systém nápravných prostředků v právu je nastaven s ohledem na principy efektivnosti práva a právní jistoty tak, že je nutné a možné se bránit jen vždy v rámci konkrétního případu. Pokud dotčená osoba z jakýchkoli důvodů zmešká v čase k tomu určeném svoji obranu, převáží nad zájmem na správném a zákonném rozhodnutí zájem na stabilitě právních vztahů, které již byly pravomocně upraveny. Soud proto námitkám žalobkyně nemohl přisvědčit.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

39. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
40. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. října 2018

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.